

Necesitatea Sfintei Spovedanii (Pocaintei)

„Daca zicem ca pacat nu avem, ne amagim pe noi însine si adevarul nu este întru noi. Daca marturisim pacatele noastre, El (Dumnezeu) este credincios si drept, ca sa ne ierte pacatele si sa ne curatească de toata nedreptatea (I Ioan 1, 8-9).

Iubiti credinciosi!

„Nu asteptati pana maine, caci nu stiti ce se va intampla pana atunci!” (Prov. 27,1)

Sfintele Taine sunt mijloace de impartasire reala a harului dumnezeesc, absolut necesare pentru mantuire, cu care Hristos a inzestrat Biserica Sa.

Sfintelor Taine sunt in numar de 7, precizat pentru prima oara, in anul 1274, de catre imparatul bizantin, Mihail Paleologul, la Sinodul unionist de la Lyon.

Taina Spovedaniei (Pocaintei), este Taina prin care crestinul, caindu-se de pacatele savarsite si marturisindu-le inaintea preotului duhovnic, primeste de la Dumnezeu, iertarea pacatelor, fiind resezat in starea harica din care cazuse.

Aceasta Sfanta Taina, a fost anuntata de Mantuitorul Hristos, înainte de Înviere prin cuvintele : „ Amin, graiesc voua (Apostolilor) : oricate veti lega pe pamant, vor fi legate în cer si oricate veti dezlega pe pamant, vor fi dezlegate si în cer ”(Matei 18,18) ; apoi, a fost instituita dupa Înviere, prin cuvintele : „Luati Duh Sfânt, carora veti ierta pacatele, li se vor ierta lor si carora le veti tine, tinute vor fi ”(Ioan 20, 22).

Privitor la savarsitorii acestei Sfinte Taine, Sfantul Ioan Gură de Aur, scrie în tratatul « Despre preotie » : „ Preotii locuiesc pe pamant, dar dispun de cer, caci au primit o putere pe care Dumnezeu, n-a dat-o nici îngerilor...caci orice hotarasc ei jos, confirmă Dumnezeu sus... ”.

Cuviosul Teognost afirma ca: „nu vom fi pedepsiti si osanditi în veacul ce va sa vie pentru ca am pacatuit, ci fiindca pacatuind, nu ne-am pocait, nici nu ne-am întors de la calea cea rea spre Domnul”.

Cerand ajutorul Lui Dumnezeu prin taina spovedaniei, ne curatim sufletele si ne apropiem de Imparatia Lui Dumnezeu. In rugaciunea Acatistului Mantuitorului Hristos, rostim cuvintele:„ S-a racit inima noastra de atatea ispите; daruieste-ne pocainta nestirbita, ca sa pornim cu tot sufletul in cautarea Ta,,. Parintele Teofil Paraian, spune ca daca talharul rastignit pe cruce, odata cu Mantuitorul, a primit iertarea pacatelor si intrarea in Imparatia Lui Dumnezeu, cu atat mai

mult, cel care nu este talhar si are cateva pete, prin pocainta sincera, va intra in Imparatia Domnului.

Cuviosul Isaia Pustnicul zice: „, cand va parasi omul pacatele si se va întoarce la Dumnezeu, pocainta sa, îl va naste a doua oara si-l va face om nou “.

Sfintii Parinti ne învata sa ne rugam, ca sa ni se dea vederea pacatelor noastre, sa ne fie trimis de Sus, gandul cel bun si mantuitor al marturisirii pacatelor noastre.

Sfantul Vasile cel Mare marturiseste: “Asa cum, atunci cand vrei sa tai o planta dar ii lasi radacinile, ea va rasari din nou, tot asa si cel ce voieste a se curata de pacate, trebuie mai intai sa lepede pricinile pacatului, aceasta fiindca, pacatele se nasc unele din altele si nu sunt despartite”.

Mantuitorul Hristos spune:„, Oricine va marturisi pentru Mine inaintea oamenilor, marturisi-voi si Eu pentru el inaintea Tatalui Meu, Care este in ceruri. Iar de cel ce se va lepada de Mine inaintea oamenilor si Eu Ma voi lepada de el inaintea Tatalui Meu, Care este in ceruri”. Marturisirea il readuce in fata Lui Hristos, Care L-a rascumparat cu Insusi Sangele Sau. Pacainta este lucrarea omeneasca, de a-L recunoaste pe Mantuitorul ca Salvatorul sufletului, ori de cate ori are nevoie sa fie salvat, din ghearele celui viclean si rau.

De aceea, Sfantul Isaac zice ca: “nici o virtute nu este mai inalta decat pocainta, pentru ca pocainta nu se sfarseste nicicand” (Cuvantul 55).,

Taina spovedaniei trebuie sa implineasca urmatoarele conditii: sa fie facuta sincer, de buna voie, cu umilinta, zdrobire de inima si cu hotararea de a nu mai repeta pacatele marturisite. Iar daca te vei apropia de taina pocaintei cu nepasare, cu viclenie, vei savarsi lucru satanic, Il vei batjocori pe Atotvazatorul Dumnezeu, Care te-a zidit si ti-a daruit harul pocaintei, spre indreptare, nu spre pieire.

Singurul loc, unde omul revine la starea initiala, este locul adevarului, in scaunul spovedaniei, unde credinciosul trebuie sa spuna adevarul si sa-L roage pe Dumnezeu, sa-I trimita Duhul Adevarului. Aici nu se poate intalni manciuna cu adevarul! De aceea, inselatorul diavolul indeparteaza pe multi crestini, de la aceasta Sfanta Taina.

Parintele Sofian Boghiu, spune cum ar trebui sa gandesca un crestin adevarat si sa spuna:„, cum am putut sa face eu acestea, sa ma indepartez de Binefacatorul meu si sa ma impreunez cu satana si lucrurile lui.....voi spune ca fiul ratacit:„, tata am gresit la cer si inaintea Ta, fa-ma ca pe unul din argatii Tai,,. Asadar, omul devine prietenul de calatorie cu Domnul Hristos, iar masura harului pe care il

primește, este după măsura adevărului și a rusinii, pe care o poartă la spovedanie. Cu cât se dezgolește mai mult de păcate, cu atât mai mult se îmbracă cu vesmântul Duhului Sfânt.

Iubiți credincioși!

Mantuitoarea Iisus Hristos, este Capul Sfintei Biserici, iar Sfânta Biserică este trupul Lui, după cum bine știm din Sfânta Scriptură: «Hristos este Capul Bisericii, trupul Său, al cărui Mantuitor și este» (Efes. I, 22—23). Este deci ușor de înțeles, că nimeni nu se poate împărtăși de mântuire, dacă nu este madular al trupului lui Hristos, adică al Bisericii. De aici, izvorăște necesitatea spovedaniei a membrilor Bisericii, a credincioșilor, care trebuie să-L cunoască pe Hristos și Hristos pe ei.

Glasul Mantuitoareului Hristos strigă către noi: «Rămâneți în Mine și Eu **în voi. Precum mladita nu poate să aducă roada de la sine, dacă nu rămâne în viață, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt viață, voi sunteți mladitele. Cel ce rămâne în Mine și Eu în el, acela aduce roada multă, căci fără de Mine nu puteți face nimic. Dacă cineva nu rămâne în Mine, se aruncă afară ca mladita și se usușcă» (Ioan XV, 4—6).**

Deci, rugați-vă Lui Dumnezeu și spuneți: „Luminează ochii minții mele și-mi da umilinta spre pocăință și zdrobire de inimă spre îndreptare, în veci. Amin!”

Preot Paroh Liviu Alexandrescu